

eresztették. Ott is ott volt a függöny. Megfordult. Egy lángoló törzs égő fáklját csóvált ledőlteben a szeme előtt. Az öreg összerogyott.

S tovább égett, ropogott az erdő.

* * *

A faluban örülten szóltak a harangok.

— Emberek, — ordította a kisbíró — ég a Nagyerdő! Mindenki siesen oltani.

— Majd, ha hajtanak — mormogták csendesen az atyafiak a bajuszuk alatt. — Nem a mienk már.

Csendesen nézték a Nagyerdő halálát.

(Kolozsvár.)

Kacsó Sándor.

HANGVERSENYEN

Ó, hogy megrázott! Szivemre ömölt
A sok-sok hang, ütem, melódia,
S dobolt rajta dacosan, konokúl,
Mint szilaj habok a hullámtörőn.

És rázott, rázott. Lelkem ágait
Zúgatta sötéten, s hullott ezer
Álom, vágy, kép, szín, dal le róla és
A Bánat nézte, s egyre kacagott.

És mondta: Jól van, kevély, néma szív,
Zordon lélek, csak fájj, kínlódj. Gyötört
A duhaj Sors eddig önkéntelen,
De most magad érezd, hogy jó a kín!

Érezd magad, hogy jó a bánat is,
Felráz, sajgat, megtisztít, s felemel,
Oly ismeretlen magasság felé,
Mit nélküle nem érnél el soha.

Lásd, ez a sok hang, szárnyaló ütem
Már tépett egyszer mélyen, keserűn
Egy drága szívet, a művész szívét.
Hadd tépje most és rázza a tied!

E bánatból dal kél ki és öröm
Libben fel belőle az ég felé,
Dal, amelyben a Szépség lelke él.
Mert fájón lesz szépséggé a gyönyör.

Így szólt a Bánat. És én fejemet
Lehajtottam, némán, alázkodón
És a szivemben pompázón kinyílt
A Szépség hófehér lilioma.

Walter Gyula.